

Pehr Westerstrand

Dikter, originaler och öfversättningar

Brudin. Stockholm. 1853.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Uppsala universitetsbibliotek.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Uppsala universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/WesterstrandP/titlar/Dikter/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb2518861-faksimil>

W. Uv.
Dikter
Kaps.

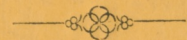

DIKTER,

ORIGINALER OCH ÖFVERSÄTTNINGAR

AF

L. Westerstrand.

STOCKHOLM.

Hos J. E. Brudin, 1853.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

1911

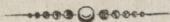
1911

DIKTER,

ORIGINALER OCH ÖFVERSÄTTNINGAR

AF

P. WESTERSTRAND.

STOCKHOLM.

HOS J. L. BRUDIN, 1853.

DIKTER.

ORIGINALER OCH ÖFVERSETNINGAR

AF WESTERSTRÖM

STOCKHOLM

HOS A. L. BRUNN, 1866.

BJÖRNSKALLET.

Första Sången.

- P**å sin förstuguqvist, med rykande pipan i munnen,
Öfverjägmästaren satt sig, att kring de bördiga fälten
Kasta förnöjda blickar, att än det idoga Folkets
Mödor beprisa och än åt de feta hjordarne glädjas.
Storängen bergad och isläppt var; af hästar och boskap
Vimlande skaror dess mustiga gräs till välfägnad togo.
Kring de ystra kamparnes hop den skäckiga fålen
Gjorde väldiga språng och syntes mana de andra
Upp till täflan i lopp. Hans växt, ovanlig mot åldern,
10. Hals och bringa och länd utvisade styrka och vighet.
Tänkte så Öfverjägmästarn: »Det blir en förträffelig ridhäst;
»Jag med den skall en dag rida om alla andra i hetsjagt.»
Till hans sida sig smög Fru Öfverjägmästarinnan,
Klappade Gubben och sad; »Nog länge dröjer vår Pastor,
»Som du har bjudit till middagen; ren jag maten har färdig;
»Om han ej kommer snart, så, fruktar jag, allt står och kallnar.»
»Pastorn,» var Gubbens svar, »som nykommen till vår För-
samling,

»Mycket att syssla fått och kommer, så snart han är ledig.
 »Gamle Pastorn — Gud fröjde hans själ! — var på slutet
 förslöad;

20. »Litet förmådde han men var för snål att ta sig Vikarius;
 »Mycket fick ligga efter, och allt nu skall sättas i ordning. —
 »Men jag såg ju en skymt af chäsen på ladugårdsbacken?
 »Se, der kommer han, serratre, låt nu bära in maten!»

Öfverjägmästarn, med pipan i hand, steg upp och vid porten
 Mötte sin Gäst och sad: »Goddag, min bästa Herr Pastor!
 »Tack för i söndags och för god lärdom: De herrliga orden
 »Skall jag komma ihåg; väl dem, som lefva derefter!
 »Kom och stig in och håll till godo vår tarfliga måltid!»

- Inne i salen var, med sin Dotter, Värdinnan i huset;
 30. Båda, nigande djupt, välkommen helsade Pastorn,
 Som deras frågor om ett och annat besvarade artigt,
 Sade, att vädret var skönt och att Herrskapet bodde så vackert.
 Gubben ropade: »Kom, tag middagssupen, Herr Pastor!
 »Dock, jag minns nu, att Herrn, såsom jag, har brännvinet aflagt.
 »Väl, om alla gjorde så med! Det förderfliga ämnet
 »Verklig landsplåga är och förvandlar Folket till dvergar.
 »Men mitt älskade smörgåsbord aflägger jag aldrig;
 »Dervid jag tar ett glas öl; det gör väl äfven Herr Pastorn?»

- Sen med rädisor, ost, rökt tunga, kaviar och anchovis,
 40. Man af Fruns nygräddade bröd sina smörgåsar ätit
 Och surrogat för app'titsupen fått ur ett fräsande ölkrus,
 Satte man sig till bords. Efter soppan rätterne voro
 Lax med potatis dertill, och skinka med spritade ärter,
 Bringa med kaprissås, och hjerpstek med sylter och sallat;
 Så kom äppelcharlott, som var gjord af Dottren i huset,
 Såsom dess älsklingsrätt; och man slöt med hallon och grädda.

Öfverjägmästarens källare var på viner ej fattig;
Portvin, såtern, bordå och champanj iskänkte man flitigt.

Värden tog ordet och sad: »En skål för vår nykomne Pastor!»

50. »Måtte han lycka få i sitt kall och rikligt belönas
»Med åhörarnes kärlek!» Derför Herr Pastorn af hjertat
Tackade, utan att hålla tal; hvilket annars är brukligt
Af dessa Andans Män, som i Bibeln och Kyrkohistorien
Vilja visa sig väl bevandrade. — »Kunde jag sjunga,
Sade vår Vård, »uppstämde jag en af Valerii Visor,
»Till att besegla skåln; men på vinterjagt efter björnar
»Jag mig förkylt och derefter fått obotelig heshet.
»I min studenttid hade jag röst och kallades Basen;
»Sånglektioner jag fick utaf Kapellmästarn Hæffner.
60. »Han ville ha mig att bli Aktör vid Kongliga Op'ran;
»Men till björnjagt lekte min hog, och den vekliga lefnad,
»Som vid Theatern man för, jag afslog, synnerligt sedan
»Friskyttan jag hade sett, der en jägare pjunkar och gråter
»Och skjuter bom; der en ann, den gemenaste hof, uti trolldom
»Söker sig hjälp. — Sådant der, fast jägare, tror jag ej finnas. —
»Men fortsättning i Konsten jag har i min älskade Bertha,
»Som, då hon var i pension i Residenset, fick lära
»Spela och sjunga. Stäm upp du, min Bertha, en visa för
Pastorn!»
»Bästa Pappa!» var Flickans svar, »jag nekar ej gerna
70. »Till hvad Pappa begär; men Pappa vet, att jag sjunger
»Aldrig utan ackompanjemang; då vi kommit från bordet,
»Skall jag sjunga, så godt jag kan, vid Fortepianot.»
Flickan var skön; på dess kinder glödde ungdomens rosor
Hvilka Pastorn med stum förtjusning länge beskådat.

Klangen af hennes organ och hoppet, att höra den gjutas
 Uti toner, förvirrade så, att den darrande handen
 Spillde på kragen champanj, då han tömde tacksägelseskålen.

Sedan man läsit från bords och maten något fått sjunka,
 Under det Herrarne språkats vid om Kyrkans affärer,
 80. Satte Bertha sig ned och förträffligt sjöng, hur *man glömmet*
Verldens ve, då man ser sin Fänta le. Efter sången
 Stammade Pastorn fram sin tacksägelse; hvarvid helt tydligt
 Gubbens falköga såg, hvem som skulle bli Mågen i huset.

Herrarne gingo i Gubbens rum och drucko sitt kaffe.
 Långväggen der var behängd med gevär från olika tider,
 Muskedundrar, karbiner och svärd, pistoler och sablar,
 Bössor af äldre och ny konstruktion, med flintlås och knallås.
 Sedan Gubben sin pipa tändt och Pastorn cigarren,
 Så af den förre beskrifning gafs om någon bland vapnen:
 90. »Gustav den Store med denna pistol sköt ned den Kroaten,
 »Soim ville ta honom fast, och Carl den Tolfte i Bender
 »Länge med detta svärd höll stånd mot den Turkiska Hopen.
 »Många björnar med detta gevär Kung Fredrik har nedlagt;
 »Stocken är inlagd och grann, och pipan är damacherad,
 »Men emot dess välskjutning är all prydnad ett intet.
 »Denna bössa min Far och Företredare tillhört;
 »Med densamma drog han till skogs mer än tusende gånger
 »Och nästan alltid kom hem med väskan proppad af villbråd.
 »Flere af dessa gevär tillhört beryktade Skyttar,
 100. »Och jag försökt, att hvartenda af dem kan skjuta förträffligt.
 »Men de alla ha brist på dubbla pipor och knallås;
 »Jag ej förstår, hur en björn man dermed anfalla vågar;
 »Klickar det eller kulan ej tar, så är man förlorad.
 »Derföre är jag så kär i min dubbelbössa, der hänger;

»Mången rytande björn af den erhållit sin bane.

»Flera historier om detta gevär berätta jag kunde;

»Men det blir oss för kvalmigt att här stå längre och prata;

»Låt oss därför gå ut och sitta på förstuguqvisten!

»Tobaksröken skall der i det fria smaka oss bättre,

110. »Utspädd med några glas punch, som till Mammans ära vi tömma.»

Knappt de hunnit att sätta sig ned och fått smaka på punchen,

Då, med flåsande mun och svettig panna, Lars Petter, Stalldrängen, hastigt kom och med tårar i ögonen sade:

»Anders och jag på storängen sågo, hur hästarne ställt sig

»Tätt tillsammans i ring med alla hufvuden inåt.

»Detta, trodde vi säkert, var ett tecken, att rofdjur

»Voro i grannskapet, och vi genast tänkte på vargar.

»Straxt vi skyndade ned i ängen, försedde med störar;

»Och då vi småskogen sökt igenom ända till Bårsjön,

120. »Fingo vi se vid stranden en björn, som spisade kräsligt.

»Vid vårt skrik han lufsade af och tog vägen åt Näset.

»Länge följde vi efter tilldess han ökade farten

»Och försvann för vår syn. Då vi kommo åter till stranden,

»Halfäten funno vi der Herr Öfverjägmästarens Skäcke.

»Hufvudet ej var rördt, och man såg, hur det kräket har pinats,

»Inan det sargats till döds. Ack, Herre Gud, hvilken skada!»

Som, då från Ætna man har att vänta ett starkare utbrott,

Berget, öppnande sig, utstöter en massa af rökmoln,

Inan det med ett dån uppkastar stenar och lava;

130. Så hos Gubben den rök, han under berättelsen insög,

Rusade ut ur dess öppnade mun och bortskymde pannan,

Och han dundrade fram en ed, som förfärade Pastorn.

»Ack, förlåt mig, Herr Pastor, han sad', att jag svärjande
larmar!

»Men den stora förlust, jag lidit, retade upp mig.

»Aldrig mer kan jag få ett sådant ämne till ridhäst.

»Och det skulle just drabba mig, som har verkat så mycket

»Till utrotande af det rofdjurssläktet! Ja, Nalle

»Gjorde väl rätt, som mot sin värsta fiende vändt sig.

»Dock jag hvilat ej förr, än mig på honom jag hämnat.

140. »Gå, Lars Petter, nu prompt och kalla hit Kronoskogvaktarn!

»Han och jag ska på lur i en risikoja, uppsatt från vinden,

»Ligga, då Nalle, som än fullkomligt ej släckt appetiten,

»Återkommer i natt, för att spisa hvad som är öfrigt. —

»Ack, min förträffliga Skäcke, som nu skall tjena till luder! —

»Lyckas ej detta, så skall jag i första gryningen skicka

»Lysning om skall till vår och Grannpastoraternes Kyrkor,

»För att i morgon bli från predikstolarne uppläst. —

»Se så, nu är jag lugn igen. Låt oss dricka, Herr Pastor!

»Lät oss tömma ett glas för min Gumma, som tillagat punchen!»

150. Detta tömdes och än ett för jagtens lyckliga utgång.

Dagen led till sitt slut, och helgsmål det ringdes vid Kyrkan.

Såsom det tillsagdt var, framkördes nu chäsen åt Pastorn,

Som, efter tacksamt och kärligt farväl, till hemmet for åter.

Kronoskogvaktaren kom, och, efter intagen qvällsvard,

Följdes Öfverjägmästarn och han åt förtroligt till stranden,

Der i den ren tillredda kojan de nattläger togo,

Så dock, att, för påpassande, en i sender var vaken.

Sedan man väntat en stund, så hördes i buskarna prassel;

Fram kom en best, som var stor och i mörkret temligen björnlik,

160. Gick till kadavret och syntes der ta för sig med glupskhet.

Skogvaktarn, som nu på utkik var, straxt väckte sin Förman;

Genast kommo de öfverens, att det ej kunde vara
 Annat än Nalle eller en varg, och derföre skjöt man.
 Men efter skottet, som riktigt tog, ett gnislande hördes,
 Och då man närmare kom, så såg man Granngårdens bandhund
 Liggande i sitt blod. Det var en förträffelig gårdvar,
 Som under natten gick lös och, från kärleksäfventyr kommen,
 I förbigående blef af steklukten narrad i fällan.
 Öfverjägmästaren svor öfver sin fördubblade motgång.

170. Skäcke han mist, och han stod för den skjutna hunden i ansvar.

Resten af natten förgick, och ej syntes till någon Nalle.
 Antingen var han mätt, ty Skäcke var storväxt och hullig,
 Eller var han för slug att komma igen, sen han bortkörts.

Andra Sängen.

Måndags-aftonen, som det var pålyst, såg man församlas Öfverjägsmästarens Närmaste Socknars Män vid foten af Sjöändaberget, Många med spadar, spjut eller yxor, några med bössor, Alla med munförråd för tvenne dagar försedde; Dervid man icke förglömt den kära potatislikören. Upprop skedde med Folket från hvar Församling af Sexmän, Och man saknade få af dem, som det ålåg att komma; Desse dock manngrennt infunno sig under loppet af natten.

- Kronoskogvaktaren, som nu ad interim förde befälet,
 10. Gaf sitt kommando med stentorsröst: »Ställ opp er i fyrkant!»
 Detta med största ordning var gjordt, då en Utkik på berget
 Ropade: »Öfverjägsmästaren straxt är här, ty han synes
 »Högst på Liden.» Som tända ljus nu stodo de alla.

- Bättre har någon stor General ej emottagen blifvit
 Af sin Armé, då framför dess uppställda front han sig visat,
 Än af Skallfolket nu vår Öfverjägsmästare hyllas.
 Detta förtjente han, ty bland egenskaper, han ägde,
 Räknades ett oböjligt mod och ett hederligt hjerta,
 Jemte en sinnesnärvaro, fast vid hvad helst kunde hända;
 20. Och han var kallad en Ärans Man i hela Provinsen.

Öfverjägsmästarens ord voro få men kraftfulla: »Hjertligt
 »Gläds jag att se er så talrikt församlade, och att er vänskap
 »Nu, som tillförne, är varm. Ett bevis derpå jag mig väntar

»I den ordning, med hvilken man går, efter gifven befallning,
 »Mot vår fiende, utan att djerft eller fegt utur kedjan
 »Lemna sin plats. I morgon vid sextiden blåses till aftåg.
 »Tillbringan natten emellertid med lek eller hvil!»

Nattens kyla man mildrade snart med en sprakande stockeld.
 Jergen med nyckelharpan kom dit, och en skara af Flickor

30. Följde, glädjande sig att få svinga om i det gröna.

Yxor och spadar då sattes i gång att rödja ett dansfält,
 Hvilket i största hast blef trampadt och slätt var som golfvet.

Hambopolskan nu börjades, och de svingande paren
 Blefvo så många, som kunde få rum på den rundade banan;
 Den, som en Flicka ej fick, sig svängde om med en Gosse.

Alla togo de sedan i ring, och Öfverjägmästarn,
 Som der stod och såg på, sig fägnande åt deras glädje,
 Insvängd blef och hissades upp med ett dundrande hurra;
 Hvaren, som kunde, sig trängde fram att få krama hans händer.

40. Bland dem, som svängde med Flickorna om, befann sig en
 Löjtnant,

Lång och vacker figur, med svarta mustacher och pipskägg;
 Näsan örnlik och pannan hög, mörklockigt beskuggad;
 Ögat eldigt och kinden röd; hans klädsel var prydlig —
 Uppstoppadt bröst och tillsnördt lif, så smalt som en getings.
 Men blott det yttre var skönt, och så var icke hans inre.
 Efter Flickor jagade han och ej efter björnar;
 Allt dock så artigt och fint, att om honom man väl kunde säga:
 »Lede frestaren sig i ljusets ängel förskapat».

Storgårdens Anna, en ovanligt skön och beskedelig Flicka,

50. Välväxt var och, fastän ej snörd, så smal som en vidja;
 Händerne, fria från gröfre bestyr, befunnos rätt vackra,
 Fötterna små; med ett ord, hon kunde, behörigen utstyrd,

Pryda hvad finare sällskap som helst. Det var för vår Löjtnant Något att vattnas i mun åt; och sen i dansen han fattat. Om hennes lif, en elektrisk eld for genom hans ådror.

Knappt något vackrare kunde man se, än det svingande paret, Hur hon lyftes vid hvarje sväng af den kraftfulla armen, Och hur hon, lätt som vestan, med tån mot marken tog

omsväng.

Man der stod och förgapade sig, så att äntligen dansen,
60. Inskränkt endast till dessa två, var nära att slutas.

Detta mot Jergens önskan dock var. Med sin rossliga stämma Sjöng han: »*Börja nu åter på nytt, och håll styft, må Ni veta!*

»*Polskan ett friskare lopp skall få!*» Så, med harpljud

ledsagad,

Hans uppmaning blef lydd, och vimlet åter var allmänt.

Annas och Löjtnantens tur nu var kommen att se på de andra,

Under det, efter sin häftiga sväng, de hämtade andan.

Listigt gjorde han henne förslag att gå och spatsera,

För att bli sval; mellertid han sitt tag om lifvet ej släppte.

Flickan ej fann något ondt i att följa; men då till en småskog

70. De voro komne, gjorde hon halt, och vända hon ville.

»Nej, lilla söta Anna», han bad, »låt oss gå något längre!

»Om der i mörkret du ger mig en kyss, ej någon kan se det.

»Visst är ej något ondt i en sådan gåfva; men hvaren,

»Som det såg, ville ha en med; och det vore ju fasligt,

»Om en så fager mun blef utaf de der grofva bestormad?»

Mot vår Löjtnants senigå arm var allt stretande fåfängt,

Och, sen, vid ifvern att göra sig lös, hon tappat sin halsduk,

Dervid hans mössa äfven föll af, de af småskogen döljdes.

Någon hade dock sett, hvart de tvenne styrde sin kosa;

80. Lillgårdens Nisse det var, en af Ortens raskaste Gossar.

Länge till Anna han haft godt öga, men fria ej vågat;

Nu han tackade Gud, att det ogjordt var. Dem i tysthet

Följde han och var ej sen att ta upp halsduken och mössan.

Fästade på en stång, i triumf han dem bar till de andra,

Dervid ropande ut den betydelse, hvilken de hade.

Detta äfven blef hörddt af dem, som i småskogen ingått,

Och, förskräckte, i hast åt hvar sin sida de flydde.

Flickan skyndade hem, och Föräldrarne sade hon öppet,

Hvad som händt; de sökte, förvissade om hennes oskuld,

90. Trösta henne; förgäfves dock; snart hon sörjde ihjäl sig.

Löjtnanten reste sin väg; till Stockholm tog han reträtten,

Att ersättning der ha för den nu förfelade lagern.

Nisse begynte ett tal, hur illa det går för en Flicka,

Som vill flyga för högt och föraktar sina gelikar.

Detta behagade ej den beskedliga Pälle i Näsby.

Hämdlusten tyckte han gick för långt hos Nisse, och aldrig

Borde man glädjas åt andras fall; det vore ej vackert.

Stark och vig, med en fart han hjulande kom öfver banan,

Och sen på händerne gick han ett slag med föttern i vädret.

100. Genast åt annat håll uppmärksamheten då vändes.

Med kroppsöfningar gjordes försök, ej lyckade alla;

En fick bifall, en ann. efter kullerbyttan, helt skamflat,

Smög sig tillbaka; men allt till stor förlustelse bidrog.

Sedan man än en gång i en hambopolska sig svingat,

Jergens fingrar och Flickornas ben då begynte att tröttna.

Flickorna sade sitt hjertliga tack med en nigning och vände

Åter till sitt och hade den spelande Jergen i spetsen,

Som gaf lättnad åt deras steg med en klingande brudmarch.

- Inan man lade sig ned, att åt benen skänka en hvila,
110. Som så behöflig var för morgondagens strapaser,
 Hämtade hvaren fram hvad han hade att stärka sin mage,
 Bullar och ost och korf och stycken af skinkor och fårlår,
 Men framför allt hvad som inneslöts i den älskade flaskan.
 »G'akt! Öfver laget nu går app'titsupen», ropade Bryngel,
 Som hade varit Soldat och vurmade med sina tempo,
 »Ett, tag i hand, och *Tu*, för till mun, och *Tre*, slå i halsen!»
 Tempo han kunde ej ge, som kärare var, än det sista;
 Också det af enhvar till punkt och pricka blef åtlydt.
 Härvid dock hände det sig, att Petter Jönsson i Näsby —
120. Antingen klunken, han tog, var för stor, eller han ville skratta
 Åt det roliga i exercisen — fick några droppar
 I vrångstrupen, och störknade af och låg der som halfdöd.
 Ansigtet kolblått var, och de svällda ögonen tycktes
 Vilja falla derur. Att uppresas honom man skyndar;
 Och i ryggen han bultades af så många, som kunde
 Komma i trängseln fram. Dock detta syntes ej hjälpa.
 Klockarn i Socknen, som också var med, då sin snäppare framtog;
 Och, se'n på armen han gifvit ett hugg, utströmmade blodet.
 Detta ett tecken till lif var, och de kringståendes jubel
130. Högljudt blef, då Petter, med hosta, begynte att andas.
 Ådern förbands, och vatten han fick från närmaste källa;
 Så uppfriskad, lades han ned på en tillagad löfbädd;
 Och, efter någon sömn, var han rask och färdig att uppstå.
 Qvällsvarden fortgick sen, och halfvan och kvarten och
 perlan
 Togos i fulla mått, hvaraf munterheten blef allmän.
 Många pratade högt, och intet tydligt man hörde,
 Blott ett oredigt sorl, ej olikt en utflugen bisvärms.

- Bryngel, som pratsjuk var, och nu af halfvorna upprymd,
 Bad Skogvaktaren äska ljud, att han kunde berätta,
140. Huru vid bivuaken gick till före slaget vid Leipzig,
 Der allting på ett hår var likt med hvad nu hades före.
 »Kära Bryngell!» Skogvaktaren sad, »väl hundra gånger
 »Har du det der talt om, och det orkar ingen mer höra,
 »Synnerligt när du så oredig är och sväfvar på målet.
 »Gå och lägg dig, det är mitt råd! Du väl det behöfver.»
 Samma råd åt alla han gaf med en ljudelig stämma;
 Och det så mycket hellre blef följdt, som öfverbalansen
 Af deras hufv'u'n i alla fall deråt ville luta.
 Kring uppfiskade elden slog då hopen sitt läger,
150. Sedan af stenar och ris den hufvudgärdar sig tillredt.
 Just då allt blifvit tyst, och Kronoskogvaktaren ville
 Gå till ladan och smyga sig in, der Öfverjägmästarn
 Tagit sitt nattläger, såg han Länsman i Häradet komma,
 Sad: »God afton, min Bror! Det var väl, att så länge du
 dröjde;
 »Annars hade väl mången ibland här lägrade tvungits
 »Dansa till Lands-Kanslit, att för rusighet fällas till böter.»
 »Såleds», var Länsmans svar, »man härstädes rundligt har supit.
 »Detta bör fägnas dig och enhvar, som tillverkar brännvin.»
 »Ja, det tillstår jag», sad Skogvaktarn, »jag derpå förtjenat
160. »Något, till fyllnad uti det ringa, jag njutit af Kronan.
 »Dock, att ej bidra till något ondt, jag upphör att bränna.
 »Men, min käraste Bror, kan du kalla det mer patriotiskt,
 »Att, som du gör, i stort utprångla en massa af tobak?
 »Brännvinet *någon* nytta kan ha, då med maten det njutes;
 »Men ingen näring man får af tobaks rökning och tuggning,
 »Äfvensom af att söndermalen dra upp den i näsan;

»Smaken och lukten det retar blott; och penningen bättre,
 »Än för den onyttan kan ges ut. Vi ha inom Landet
 »Brännvinet; men det är riksförlust att införa tobak.
 170. »Mycket vore att säga härom; dock må ej denna tvisten
 »Störa vår gamla vänskap! God natt! Vi råkas i morgon.»
 Länsmannen gick till sin vagn och sof deri helt bekvämligt.

Tredje Sången.

Straxt efter klockan fem stod Öfverjägmästarn på benen, Väckte Kronoskogvaktarn och sad: »Nu hålla vi krigsråd.

»Öfver hvad nödigt är för våra dispositioner.

»Med en Styrka af mer än femtonhundrade Karlar

»Hoppas jag, att jag fienden kan få instängd på Halfön;

»Der, efter allt hvad sannolikt är, han nu sig befinner;

»Ty på Näset ej något spår till hans återgång synes.»

»Mig tycks, det kan bli allrabäst,» sad Kronoskogvaktarn,

»Att Herr Öfverjägmästaren sjelf på den ostliga sidan

»Anför Hället, och jag på den vestra får anförä Drefvet,

10. »Som af Nalle ej märkes så lätt, då vinden är ostlig.»

»Nej,» sad Öfverjägmästaren, »här hvarken Dref- eller Knäppt-

skall

»Duger att användas, ty belägenheten är sådan,

»Att på de trenne sidorna om denna vidsträckta halfö

»Sjön ett hinder för Nalle är att kunna fly undan,

»Synnerligt om en och annan båt med Skyttar blir utsänd,

»Hvaraf han drifves i land, om han simmande söker sin rädd-

ning.

»Bäst är, vi alla bege oss till mellersta punkten af Näset

»Och der breda oss ut, lika många åt hvardera sidan.

20. »Kedjorna få till en början kröka sig uteder vattnet,
 »Täta först, och småningom sen glesna ut och bli raka.
 »Då, efter frammarch, vi nått den största bredden af Halfön,
 »Skall, efter min uträkning, hela vår utsträckta kedja
 »Räcka från strand till strand med tio alnar emellan
 »Hvarje Karl; hvilken bredd förminskas, lika med landets.
 »Man framåt udden får gå hand i hand och slutligt formera
 »Två eller flera Led, omöjliga att bryta genom.
 »Karlarna dela vi in i Plutoner, tjugu i hvarje,
 »Med Anförare, helst en Soldat, nu eller för detta.
30. »Du på högra Flygeln ser till och Länsman på venstra,
 »Att, som det är bestämdt, framskridandet tillgår ordentligt.
 »Midten blir min position, och med Hejdukar styr jag det hela.
 »Matsäckar få tagas med, ty tåget visst räcker till qvällen;
 »Dock, till säkerhet mot fylleri, man flaskorna lemnar
 »Härstädes; gerna de må vid återkomsten bli tömda.
 »Säg, är du nöjd med hvad jag nu i korthet om tåget har
 meddelat?»

Kronoskogvaktaren gaf till svar: »Jag nu, såsom alltid,
 »Ser i hvad uppgjördt är vår Öfverjägmästares vishet.
 »Och, om allting går väl, derom Länsman och jag oss beflita,

40. »Nalle ej undkomma kan.» Nu de sig begäfvö till Lägret.

Kronoskogvaktaren purrade ut, och de sömniga väcktes
 Af de krya; och snart voro alla beredda till aftåg.
 Brännvinsflaskorna lemnades af under uppsigt af Länsman.
 Och sen Öfverjägmästaren först sina Hejdukar utsett,
 Äfvensom Båtvakt och En, som dess hundar ledde i koppel,
 Karlarna fingo gå fram, ett par i sender, och delas,
 Så att den ena åt höger gick och den andra åt venster:
 Hvarigenom till slut två lika flockar man hade.

- Dessa ställde man ledvis upp med tjugn i raden,
50. Och Anförare sågos ut för hvardera Ledet.
 Under Skogvaktarns och Länsmans befäl, på tvenne Kolonner,
 Truppen ordentligt marcherade af; och på midten af Näset
 Kommenderades halt. De Leder, som voro i täten,
 Qvarstodo, och de efterföljande, tvenne i sender,
 Gingo åt hvar sitt håll och slöto upp uti Kedjan,
 Vid hvilkens ändar, så snart de sista Lederne framryckt,
 Gåfvos signaler med skott, som från midten besvarade blefvo
 Och voro tecken, att framskridandet skulle begynna.
 Nu den tystnad, som strängt förut iakttagen blifvit,
60. Byttes i sorl och skrik och visor, vackra och fula.
 Stojet var anbefaldt; men skott man icke fick lossa,
 Om det ej användt blef i öppen strid emot Nalle.
 Sedan man något öfver en mil hade framgått på Halfön,
 Springande kom en Hejduk från högra Flygeln och sade,
 Att derborta man sett helt färska spår efter Nalle.
 Knappt det berättadt var, då från samma sida man hörde
 Först ett skott och derefter fler; hvarpå Öfverjägmästarn
 Skyndade sig deråt; men allt var förbi, då han framkom.
 Kronoskogvaktaren ock, som varit vid ändan af Flygeln,
70. Hände det likaså. Till dem, sönderrifven och blodig,
 Hurtig, en rask Soldat, kom fram och berättelse afgaf:
 »Jag der högst på berget fick se en skymt utaf Nalle;
 »Och som för skallet han drog sig undan, så var jag helt säker,
 »Att han skulle bege sig utföre på den der sidan;
 »Dit jag mig hastigt i förväg smög, och riktigt så kom han.
 »Kulan, jag hade i mitt gevär, den fick han i kroppen;
 »Och helt tydligt jag såg, att den tog och deraf han blödde;
 »Men han stupade ej; ursinnigt han rusade mot mig,

- »Ref geväret, som jag ville köra honom i halsen,
80. »Ur min hand, och med hela sin tyngd sen öfver mig föll han,
 »Deraf jag for omkull, och han bet mig i armen och sidan.
 »Värre han visst tilltygat mig, om ej andan jag hållit
 »Och der legat som död. Sitt raseri han då vände
 »Mot geväret. Se, hur han stocken splittrade sönder!
 »Flere, som hörde mitt skott, sprungo fram och skjöto på
 Nalle,
 »Som, fast han träffad ej blef, fann godt att vika för mängden;
 »Och inåt Halfön han sprang. Då jag åter stod upp från de
 döda,
 »Mattad af brottning och blodförlust, jag likväl måste skratta
 »Åt deras skjutning; ty träd och mark de häpne ha träffat,
90. »Men ej björnen. Jag får väl ondt af mina blessyrer;
 »Dock det gör ingenting. Det värsta är med geväret,
 »Som är Kronans och jag utan lof tog med mig till skallet.
 »Att det så grusligen är förstördt, kan skaffa mig prygel,
 »Hvilket aldrig ännu mig händt, så länge jag tjenat.»
 »Åh, min Gosse, du kan vara lugn!» sad Öfverjägmästarn;
 »Ej var väl rätt, att ur Kedjan så der springa fram, men för
 öfrigt
 »Af detta äfventyr har du ingen skam, utan heder.
 »Din Kapten är min vän; och det sönderbrutna geväret
 »Låter jag reparera. Se der, en drickspenning har du!»
100. »Hurtig föll in: »Nå, Gud välsigna Herr Öfverjägmästarn!
 »Korss en så'n Herre! Se, så skulle hvar Offcerare vara!»
 Af Hejdukarne en fick befallning att följa med Hurtig
 Hem och vara hans hjälp att tvättad bli och förbunden.
 Solen på himmeln var högst och brännande het, då Skog-
 vaktarn

Hemställen gjorde, om ej, för hvila och proviantering,
 Man finge rasta en stund. Men dertill Öfverjägmästarn
 Svarade: »Skydd man har af trädens skugga mot solen,
 »Och jag tycker ej om, att man stadnar, ty lätt en och annan
 »Ligger och somnar; hvaraf i Kedjan luckor bli gjorda.

110. »Tåget må fortsättas, och man får ta sig en bit under marchen.»

Kedjan gick fram, som förut, ordentligt, och redan man
 hunnit

Udden på en fjerdingväg när, då från den ostliga sidan
 Ett det mäst förfärliga skrik och skott man fick höra.
 Nalle, som sett, att på sjön voro flere hinder för undflygt,
 Och att den högra Flygeln beredd var på starkare motstånd,
 Ville nu göra försök på den venstra att slå sig igenom.
 Springande kom han och röt, liksom ingen fara han skydde,
 Kedjan var nu dock så tät, att, ehuru förskräckt en och annan
 Fallit omkull, likväl för de andra, som med sina vapen

120. Modigt stodo emot, han var tvungen att dra sig tillbaka.

Skrikande sprungo de fram och skjöto, så många som kunde.
 Nu dock, som förr hade skett, deras kulor han lyckligen und-
 slapp

Och i en småskog försvann; men denna reträtt var hans sista.

Öfverjägmästaren kom och var ledsen öfver sin otur
 Att ej vara tillhands, då något viktigt det gällde.

Han till småskogen gick och lät Karlen med hundarne följa,
 Tillsagd att, då ett tecken gafs, genast släppa dem lösa.
 Dungen åt alla håll förgäfves han sökte igenom.

Bortom densamma var kalt, och Nalle der lagt sig att hvila.

130. Fastän hållet var långt, ur den ena pipan dock sändes

Honom en kula, som riktigt gick in mellan bröstet och bogen;
 Men han dödades ej, och rusande kom han mot Jägarn,

Då han, på närmare håll, fick andra kulan i pannan,
Hvaraf han föll. Dermed var hela skallet fulländadt.

Kedjan löste man upp; och kring den lyckliga Skytten
Samlades alla, att honom ge sin hjertliga hyllning.
Nöje de hade att se den förfärliga fienden fallen,
Hvilkens styrka, slughet och mod erkänna de måste.

Björnen af hanslägtet var och fet och en af de största;
140. Till att bära var han för tung, och därför han lades
I en lada, att sen derifrån bli hämtad med åkdon.

Man tillsägelse fick om uppbrott till nattlägerstället,
Och ej någon var sen att lyda denna befallning.
Der man väntade sig att bli vederqvickt af en styrkdryck.
Anlände, funno de der två ölfat med sina tappar,
Färdiga att skänka i hvad till mottagande framhölls,
Såsom de flaskor, man tömt, och näfverskäppor och hattar,
Utom skopor och slevvar och glas, så många som funnits
Hemma hos Öfverjägmästaren, som så hederligt ville

150. Friska upp de af vandringens längd uttröttade benen.

Kronoskogvaktarn och Länsmannen först han tackade hjertligt,
Önskande städs sig få på deras biträde lita.

Sen till Folket vände han sig och sade: »Jag tackar
»Er för all ordning och nit, hvarmed J nu gått mig tillhanda.
»Dermed är jag högligen nöjd, men ej så med er skjutning,
»Som båd i dag och tillförne jag sett behöfva förbättras.
»Det är en konst, som ej blott för jagten är nyttig, men äfven
»Är den af vigt i strid för Kungen och Fäderneslandet.
»Fienden, som jag ej kommer åt att taga i kragen,
»Öfvervinnes, om dock jag säkert på honom kan sigta.

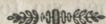
160. »Så kunde Finnarnes ringa hop slå skaror af Ryssar;
»Och, om det gäller oss, skola vi väl då vara sämre?

»Derför jag varit betänkt att vid oss tillhöriga Kyrkor
 »Hålla gevär och ammunition och betala Soldater,
 »Som öfver skjutningen uppsigt ha och gevären förvara.
 »Der söndagarne, i två timmar efter hvar Gudstjenst,
 »Vill jag, att öfning man har i att skjuta till måls på en taffla.
 »Denna början i smått kanske anledning skall gifva
 »Till en så önskansvärd författning för hela vårt Rike.

170. »Sägen mig, viljen J er af min nya anstalt begagna?»

Alla svarade ja med en mun, beledsagadt med hurra.

Nu han sad dem ett hjertligt farväl, och, buren till vagnen,
 For han sin väg i en storm af jubel. — Diktaren slutar
 Med att bögt stämma in i ett Lefvel för Öfverjägmästarn.

KYRKOPLIKTEN.

Helgdagens sol med sin flamma förgyllt den herrliga nejden,
 Från hvars lummiga höjd det åldriga Templet sin spira
 Sträckt mot himmeln och med sin tornurstafla förkunnat
 Nionde timman; då ser man brokiga skaror af Kyrkfolk
 Genom gallerporten gå in, att till andakt församlas.
 Fädrens grafvar de trampat en stund och vänligen glammat,
 Då, med blottadt hufvud, hvar Man och, med nigning, hvar
 Qvinna

Sammanringningen hör och i Helgedomen inträder.

Brusande Orgeln tillkännager, att Gudstjensten börjas.

10. Pastorn, i embetsskrud, med sitt silfverlockiga hufvud
 Nickar åt Folket, vid sin gång till Altarebordet.
 Under Frälsarens bild den fromme Aposteln sig ställer,
 Och med en röst, som till hjertan går, begynner han bönen:
*»Helig, Herre Gud Zebaoth! Af Din herrlighet äro
 Fulle himmel och jord. Gif salighet ifrån höjden!»*
 Syndabekännelsen och hvad till Altartjensten i öfrigt
 Hörer, af Pastorn ömsom blir läst och ömsom blir messadt,
 Med en stämma melodiskt ljuf och kraftig tillika.

Inlärld af honom, i harmoni Församlingen svarar

20. Och med Orgornas ljud instämmer i herrliga sånger.

Som, på sin himmelsfärd, från jorden Försonarn sig höjde,
Talaren stiger upp till det rum, der den Helige Ande
Under en dufvas bild sig svingar öfver dess hufvud
Och ingifver de helga ord, han talar till Folket,
Sedan, med knäppta händer och blick mot himmeln, han bedit:
»Jesu, lär mig börja i Dig allt hvad jag förrättat!»

- Vörda din nästas rätt och, såsom dig sjelf, honom älska!
Gif din Kung, hvad är Hans, och Gud, hvad Honom tillhör!
Dessa till hufvudsatser han tog uti sin predikan,
30. Och dem mästerligt förde han ut och slöt med de orden:

»Falsk är den fariseiska tron, att böner och fasta
»Äro allt, hvaraf göres behof för att salighet vinna.
»Den Allsmäktige vill, att du i det goda är verksam,
»Men ej för honom jemt ligger på knä och suckar och beder:
»Ej, då Herre! du ropar blott, i himmeln du kommer,
»Men då du gör Guds vilje, som är i himmelen. Amen.»

- Till predikan och bönera, som andäktiga hjertan
Sände till Verldarnes Herre, Han gaf sitt nådiga bifall.
Med ett strålande ljus, som genom de bågiga fenstren
40. Strömmade in. Men då vid slutet Talaren nämde

Om den Förbrytarn, som här, efter undergången bestraffning,
Låg, för att afbe sitt brott och gå in i Församlingen åter,
Släckte ett åskdigert moln det förut så glänsande ljuset
Och med blixtrar tillkännagaf den Allsmätiges vrede —
Ej mot den usle, som önskade få med honom försonas,
Men deröfver, att Herrans Hus till schavott var förvandladt.

Evangelium oss lär, att den största Syndare vinner
Nåd inför Gud, då med allvar han sig omvänder och bättrar.

Han, vid den dygdiges sida, med fröjd inträder i himmeln.

50. Men En, som genom sitt straff är med verldsliga lagen försonad,

Här på det sätt upptages i Guds Församlings gemenskap,

Att i flere timmar han först på en skampall får ligga

Och sen, då alla stå upp med af andagten lifvade hjertan,

På sina ren utmattade knän med bedröfvelse faller

Ned på det stenhårda golf, att sitt brott ånyo bekänna

Och aflösas med: »Gack i frid, och synda ej mera!»

Detta, för mången långt mera hårdt, än det kroppsliga straffet,

Oftare lända kan till förhärdelse, än till förbättring.

Men genom Själasörjarens nit var så här ej fallet;

60. Denne Syndarn från Templet gick ut med ett botfärdigt hjerta.

Till kringstående Mängden han sad med sorgelig åtbörd:

»Haf medlidande med en mer olycklig är brottslig!

»Jag med en ringa stat haft att föda mig sjelf och de Mina.

»När årsförrådet var slut och på bröd de hungriga ropte,

»Jag min Husbonde bad om ett förskott af några kappar;

»Men den Rike var hård; i förtviflan jag tog ur hans trösk-

verk

»Hvad jag behöfde; snart blef dock den onda gerningen upp-

täckt.

»Ryckt från Hustru och Barn, som nöden till tiggande drifvit,

»Blef jag straffad med svält; och svälta är ödet mig väntar;

70. »Ty jag är utan tjänst och dertill utan tak öfver hufvud.

»Gifven den Usle en skärfl!» Häraf det hårdaste hjerta

Bort bevekas. Men En, som yfdes öfver sitt välstånd,

Sade: »Jag ger ej tjuf; den, som stulit, förtjenar att svälta.»

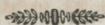
Pastorn föll in: »Den så kan lägga sten uppå börda,

»Sjelf bör komma ihog, att för olyckan ingen går säker:

»Ve den, som fallit och ej förtjent upphjelpas af andra!

»Er, mina Vänner, påminner jag om den Vises förmaning:
 »Ömmom för dygden ej blott, som i nödens boja är sluten!
 »Tung är, som klippan, den lott, vara brottslig och se sig
 förskjuten.

80. Här stod en Andelig, som sina ord beviste med gerning.
 Sedan ett silfverstycke han lagt i den luggslitna mössan,
 Följde de fleste exemplet; och snart var den Usle ej fattig.
 Sade så Pastorn till honnm: »Jag vet, du förtjenar att hjälpas.
 »Uppsök de Dina, och kom med dem till min tarfliga prestgård!
 »Der en fristad J fån, tills tjenst jag dig hunnit förskaffa
 »Hos en hederlig Possessionat i Grannpastoratet.»
 Menigheten tilltalte han sen: »Jag hjertligen glädes
 »Öfver er välgörenhet! Farväl, mina älskade Vänner!»
 Ropen då skallade högt: »Gud signe Vördige Pastorn!»

AFTONKALASET

(Der Abendschmaus),

Idyll af J. H. Voss,

skrifven 1778.

Öfversättning.

FÖRPAKTAREN.

Skäcken i stallet sätt in och fodra, Jörgen, med hafra;
Torka honom dock först, att han svalnat, innan du vattnar!
Snälla bandhund mig helsat med hopp till höger och venster.

FRUN.

Ja, och din snälla Hustru och Son. Kom och kyss mig,
min Gubbe!

FÖRPAKTAREN.

Hustru och barn, fort i armarne kommen! J sutten så treffligt
Under kastaniens lummiga tak och blickaden mot mig.

FRUN.

Pappa så länge har dröjt. Jag vid thebordet väntat förgäflves.
Se, hur Gossen händerna sträckt och ler mot sin Pappa!

Tag honom! Bröstat jag honom böd; men han blott med min
halsduk

10. Jolrande lekte; till straff fick han mjölk på sin grinande näsa.

FÖRPAKTAREN.

Fritz, jag tar dig, du frodiga Pilt! Du gömmer dig undan?
Kom! Något präktigt jag har att dig ge. — Hör, hur skönt
här dock klinga
Zithrans toner, deråt de hoppande lammen sig fröjda!

FRUN.

Luta dig vackert, mitt Barn, och smek din älskade Pappa!

FÖRPAKTAREN.

Låt oss gå in i svalkan, min Vän! Gud gifve att natten
Mätte ett herrligt åskregn oss ge, som friskar upp grödan!
Ärter och vicker se gula ut, och rågen på sandjord,
Brådmogen, lutad står med hvitnade ax. Men min Soldau
Gröngräs vid vägen åt, och aftonsolen drog vatten.

FRUN.

20. Äfven spådde vår tupp, och det regnade sot ner ur skor-
sten. —

Här är den lofvade mössan, som svårt jag, för Gossen, fått
färdig;

Här, den jag gerna bytt ut, din outslitliga nattrock,
Tvättad, struken och glansk, med vid händren nyskodda armar.
Hör, gif stöfvelknekten åt Herrn och hans brandgula tofflor!
Ilsabel! Pipan tag fram och söndagsdosan med knaster!
Vill väl Pappa ha the?

FÖRPAKTAREN.

Nej tack! Mig Ilsabe skaffar
Kylande kärnmjök; i dag du, som vanligt, förmodligen kärnat.

FRUN.

- Snart får du härpå bevis, jemte välbakadt bröd och rädisor.
Sätt dig nu, som du är van, husfaderligt här uti ländstoln,
30. Och ur ditt tobaksmoln berätta mig något om Hamburg;
Om stadsbullret förmått dig att landets trefflighet glömma,
Och, efter önskan, du fått dina ståtliga kampar försälja!
Jag mellertid nattkläda skall den ostyriga Pojken,
Så att han suger mig starkt; ty mig tränger det sköna för-
rådet.

FÖRPAKTAREN.

- Hör då, min Gumma! Behagliga ord jag dig säger om Hamburg.
Ej stadsbullret förmått mig att landets trefflighet glömma;
Men, efter önskan, jag fått mina ståtliga kampar försälja.
För sin prydliga växt och gång Isabella vann bifall,
Så att Herr Dolling för den straxt gaf mig åtti dukater;
40. Femti för Appelskymmeln han gaf och femti för Fuxen.
Med sin Stallknekt han först deras egenskaper försökte
Länge, innan han, glad till uppsyn, mig sad med ett handslag:
»Herre! Jag får i dem ridklippare, goda fullkomligt;
»Med en så vaggande ridt, efter drickningen af stålpyrmonter,
»Och med noga diet, skall helsan, vill Gud, vinnas åter,
»Jag från min magkramp bli qvitt och min Hustru från hetta
i blodet.
»Blif till afton min Gäst! Ni ett mindre sällskap då träffar
»Af förtroliga Vänner, som i vår trädgård församlas,
»Alla drickande brunn; på en postdag vi slå oss dock lösa.

50. »Blott på en smörgås och dertill en rätt helt tarfligt jag bjuder.

»Landtliga måltider älskar jag högt och den sköna naturen,

»Utaf hvilken J, lycklige, han att dagligen njuta.»

Derpå svarade jag, med Stadsfolks nyaste bugning:

»Som Ni befaller! Med tack er ödmjukaste tjenare är jag.

»Väl oss, att skön natur och det landtliga nu är på modet!»

Genast jag vandrade hem, der Hårfrisörn och Barberarn

Gjorde för verlden mig fin; af en Husdräng borstade blefvo

Kläder och hatt och stöflar, med silfversporrar beprydde.

Jag mig till Brunnssällskapet begaf klockan åtta högtigligt.

60. Tolf tjockmagade Herrar och tolf bredhöftade Damer

Sutto fördelta i saln, med giriga ögon, vid spelbord.

Nötter och skillingar ej det gällde, nej! blanka dukater.

Då tre timmar nära man spelt och liqviden man gjorde,

Dervid den ena var ljus och den andra blodröd i synen,

Komplimenterad jag blef af Värden och fördes till bordet.

Parvis man ordnade sig och ställde sig rundtomkring taffeln,

Knäppte hop händren och bad, med bugning till höger och
venster;

Büntereihen man satte sig ned, och mot Grannen man smålog.

Längs ett belastadt bord, som belyst var af vaxljus i stakar,

70. Takkrona af krystall och tjugu spegellampetter,

Stod en präktig krokan, förfärdigad af en Konditor.

Väggar af hvitt dragant, af spegelpelare stödda,

Lupo åt hvardera sidan, och på espalierade rankor

Hängde blåa drufklasar — allt Glasblåsarens konstverk.

Vingårdsmän af porslin med skärar lossade neder

Drufvor från stjelkarne och dem öfverlemnade artigt

Åt sina Qvinnor, som gladt togo mot dem i flätade korgar.

Andra togo sig last, att dermed fylla en vinpräss.

- Ofvanför stod i en lund en ruin utaf alabaster;
80. Lemning af Göthisk Borg; invändigt under ett rönträäd
 Låg en säckerherdinna och sof på mossas; vid källans
 Spegel en gumse gick kring de silkesulliga fåren;
 Ej långt från getterna skiljd; efter drufvor fnaskade bocken;
 Men i hans skägg Drufplockerskan grep, och han slag fick af
 rankan.
- På klippsluttningar speglade sig rödbäriga buskar
 I en slingrande bäck, som tog vägen in i en trädgård,
 Hvilken i midten låg och af hagtornshäckar var omstängd.
 Der såg man storhufvad kål och risade bönor och ärter,
 Rödbetor, kurbis, gurkor, melon, höstfärgade blommor;
90. Löfsal till höger var, Japanesiskt lusthus till venster;
 Pären i mängd, aprikoser och persikor, plummon och äpplen.
 Allt af kandi; och två små Flickor stodo i toppen
 Af ett valnötsträd och skakade; andra med skratt sen
 Plockade frugten, som på dem föll; en Triton, af porslin gjord,
 Simmande, blåste upp en krystallik stråle af vatten,
 Som sen spegelklart flöt omkring den sköna terassen;
 Och, mångfärgad, den finaste sand var på gångarna utströdd.
 Nedanföre en å skar genom den gräsgröna dalen,
 Brobelagd. På ången höghalsade stoet med fålen
100. Och storjufrade kon, som mjölkades eller blef diad.
 Mejarn och Räfserskan satte ihop hövålmar och skylar.
 Af blått glas utgjordes en sjö, omgifven af vass-strån
 Och brunknäiga rör; den sprittande aborren uppdrogs
 Af en Metare; och en reslig Gubbe ur båten,
 Pustande, förde sin ryssia i land; på gafflar vid stranden
 Maskade näten till torkning han hängt; dess hydda i dungen
 Stod der af mossas beväxt; under poppeln Fiskarens Hustru

Brutna ostron framsatte åt de jublande Barnen. —

Så var Konditorns med konst utförda arbete präktigt.

110. Sex förträffliga rätter på fat man satt vid den öfra

Ändan af bordet, och sex motsvarade dem vid den nedra;

Maten på somliga kall och på somliga stekhet, på marmor,

Med infattning af silfver, lagd. På granna assietter

Franska frugter och sallat man såg vara stekens drabanter.

Tigande sutto vi der och skådade rundtomkring taffeln,

Tills Värdinnan tystnaden bröt och yttrade artigt:

»Mina Herrar och Damer! J sen här allt hvad som vankas;

»Godhetsfullt smaken på vår landtligt enkla servering!»

Sade och skar en fasan, som det nämndes, med azia kryddad

120. Och med Indiska fogelbon. Af snälla Betjenter

Rätterne buros omkring rangmässigt till Damer och Herrar.

Sagta spordes man till, om man sexti års rhenvin befallte,

Pontak eller burgonj, och genast en flaska man erhöi.

Rena talrikar satte man fram, och sedan man kringbjöd

Unga kalkoner, med sås af Batavias starkaste soja.

Och derefter följa man lät vinkokta foreller;

Sedan kabiljo, med en kraftig sås utaf ostron,

Som med Hamburgerkonst man till sommarrätt hade inlagt.

Dock en prydlig Mamsell, i ett lifligt samtal begripen,

130. Med en plym af sitt hufvuds Babyloniska prydnad

Stack en Lakej i ögat, och, ack! på dess rosiga taftsrob

Ostron summo omkring; ett förfärligt buller då uppstod.

Snart blef man lugn vid åsyn utaf den inlagda grisen,

Uti sin klara sky, hvarför Värdinnan blef prisad.

Gladare har ej en Naturaliesamlare skådat

Genom förstoringsglas en mask i den slipade bernsten,

Än vi Gäster den nu i chelé infattade grisen.

Men sen åt grissyltan sig båd tungan och ögonen fröjdat,
 Se, då bar en Lakej fram kronan på måltidens rätter.
 140. Pustande, satte han ned för Herr Dolling ett oerhördt bakverk,
 Rundt och djupt, med ädelt förvar; det pastej utaf rapphöns
 Kallade Värden och svor, att Bordeaux's berömdaste Konstkok
 Gjort det, och skickadt det var af en Vän med Skepparen

Markus.

Mången stackars Matros, efter Skepparens utsago, luktat
 Med begärlighet kring kajutan, under det, sorgsen,
 Han på sitt tunnkött åt. Om vällukt, som kännes från Ceilon,
 Drömde en sofvande Jungman och skrek, som han suttit på

utkik:

»Land!» Delfiner med upprest nos ock vädrade kring sig,
 Och den förvirrade Styrmannen om ett oväder spådde.

150. Ty såsom rosenoljans parfym ur den tillslutna bernsten
 Framtränger, så genom brunbrända skorpan dunstade balsam.
 Dolling behändigt tog locket af, bortskrapade fett
 Och, med smålöje, sen det kostliga inkråm fördelte.

Läkarn, i lockperuk, beskådade rätten begärligt,
 Då, med servietten för mun, han petade tändren, och, liksom
 Kännare profva ett framsatt vin, med sörplande läppar
 Och halföppnade ögon, en bit med begärlighet tog han,
 Så ur tuggande käftar sen frammumlande orden:

»Mina Herrar och Damer! Det är en förträffelig blandning.

160. »Hvilken kostelig smak har ej köttet af sydliga rapphöns,

»Som äro med himalajakorn och vindrufvor födda!

»Och dessa kryddor, med flit i det bästa förhållande valda;

»Champinjoner med läcker saft, neglikor och tryffel,

»Som jag, sporhund till trots, kan vädra upp under jorden,

»Peppar, muskott, oliv och pistazier, murklor och hvittlök,

»Lagerbärsblad och kanel, citroner, desman och ambrat
 »Detta är själaspis, ett mästerrecept, som förtrollar.
 »Kryddor, hos Fruarna, hetta väl upp deras lifliga sinnen,
 »Men deras Män släcka ut denna eld med salpeter och vinsten.»

170. Läkaren så; högt skallade glädtigt jubel och bifall;
 Magar hoppade högt af skratt, och rika plymacher
 Darrade gladt, och med solfjäderslag blef infallet straffadt.

Grönsaker kommo nu, helt landtligt; på sina karotter
 Ärtor och bönor, med sött instufvade, gröna till färgen
 Såsom en kopparärg; med dessa åtfölja lät man
 Blomkål med kostelig sås, ärtschockor och stjertar af kräftor.
 Gommen retades af färsk sill och hummer och Elblax,
 Skinka från Paderborn och förträffelig Göttingermetvurst.

- Härpå gjorde sin rund en brun och en hvit sammanblandning,
 180. Kallade fin ragu; tuppkammar och tungor af drickslamb;
 Broskartad oxegom och derjemte den skönaste kalibriss;
 Trynen och öron af svin med spanska mandlar och kapris.

Härefter bjöd man rygg af rådjur, hvilket var skickadt
 Från Jägmästarn på Blocksberg; dess lukt intygade nogsam
 Härkomsten. Och derpå, välspäckad, följde en hare,
 Barn ännu, så att knappt en bit åt hvaren kunde delas.
 Men emot honom stod fram den Erzgebirgiska orren,
 Stolt, såsom befälhafvare på kramsfogelseskadern;
 På dess hufvud som eld halfmånlika ögonbryn lyste,

190. Och det i döden ännu var värdigt foglarnes Sultan.
 Också drabanterne följa man lät, pomedamurer i syra,
 Rödlätt hufvudsallat, endivier, rödbetor, oliver,
 Nordisk anchovis, förent med Italienska sardeller,
 Flere slags frugt, i säcker kokt, och flere slags klara
 Syltade bär, och inlagda gurkor med bitter orego.

Alltså vi plägade oss och skötte om vår lekamen
 Njutningsfullt; tömda man såg de flesta fat och karotter.
 Nu sin yfviga lockperuk skjöt Läkarn åt sidan,
 Torkade fingrar och mun och med starkt utpustande sade:
 200. »Ja, det är sannt, man kan dock många gudsgåfvor förtära,
 »Bara man ger sig tid. Onyttig i västen är mången
 »Knapp, och det syns, som man växte emot det vänliga bordet.
 »Höjom då glasen för Fru Vårdinnan och äfven för Värden,
 »Fast deras gästfrihet har i dag mot brunnskuren syndat!»
 Läkaren så; högt skallade glädtigt jubel och bifall;
 Och sen de fulla glasen man tömt, man klingande ropte:
 »För Fru Vårdinnan ett lefve högt, och högt för Herr Vär-
 den!»

Tyst! Ännu der ju frambars gödsvinsskinkan från Brackfeld.
 Herrligt! Om en oändlig desert du straxt skall få höra.
 210. Kanske deråt du, vid blotta beskrifningen, vattnas i munnen.
 Tortor af många slag, makaroner, glacer, marenger;
 Hallon med frusen grädda, hvarpå jag lustigt blef narrad; —
 Ty på mitt landtliga vis jag skeden tog full, och förfrusen
 Tycktes mig tunga och gom, och min Granne beklagande
 smålog; —

Också en korg aprikoser och persikor, komna från Potsdam;
 Ananas, ljufligt söt, och läskande sköna meloner;
 Mandlar, brända eller i skal, kokosnötter och dadlar,
 Apelsiner, granater, en korg med Cypriska russin.
 Ock sattes fram guldkantade glas, med bröstbilder prydda
 220. Af en forntids skäggiga Män, som med lust pokulerat;
 Derutur iskallt champanj, silleri eller rödt, man fick dricka,
 Äfvensom kejsardrycken tokaj och nektarligt kapvin.
 Slutligen fina Lakejer vid dörrn om drickspengar tiggde.

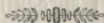
Men på gården jag måste gå ut och göra en rund der
 Och min Rättare säga till, hvad i morgon skall göras.
 Nu, min Gosse, godnatt! Din Mors välsignade förråd
 Har du tömt ut och ligger der nu i en angenäm slummer.
 Fostra dig och väx till! Du mig lofvar framtida glädje.
 Ilsabe! Sjung din vanliga trall, då honom du vaggar!
 230. Och du, min Gumma, vår aftonvard uppduka i löfsaln!
 Skynda dig! Ty min ridt i dammet gjorde mig hungrig.

FRUN.

Hålla tillgodo du får med vår anrättning, landtlig och enkel.
 Bordet är dukadt straxt och af aftonrodnaden upplyst;
 Nog för oss båda! Du får på en gång se allt hvad som vankas.
 Såckerärtskidor, plockade nyss och lagda i pannan,
 Friska till sötma och färg, framsätter jag åt dig på bordet,
 Kostelig skinka och metvurst, gjord här hemma, och kyck-
 ling;
 Först dock rädisor och smör, och till efterrätt smultron med
 grädda.
 Taffelmusik oss syrsorna ge och qvåkande grodor,
 240. Som förstå sig på regn; från rosenbusken ges vällukt
 Och ifrån nattvioln, som slår ut och då luktar som starkast.

FÖRPAKTAREN.

Skönt! Hur herrligt att se, i stället för kronor och lyster,
 Aftonstjernan och blixtrar ifrån de åskdigra molnen!

Idyll af J. H. Voss,

Öfversättning.

Lutad öfver postillan, bredvid den varma kaminen,
Satt den redlige Tamm i sin ländstol med skurna zirater,
Klädsel af brunt saffian och stoppning af pösande tagel, —
Tamm, som i fyrtio år i Stolp, den invigda Fribyn,
Organist och Klockare och Skolmästare varit;
Som åt alla i Byn, utöm några åldriga Gubbar,
Dopvatten hade räckt fram och gifvit lärdom och seder,
Vid begrafningar spelt och sjungit mången i jorden.
Än med hopknäppta händer och än med åtbördens skärpa

10. Läste han tröstande språk och förmaningar. Blicken dock
stelnad

Småningom blef, och i stärkande middagsslummer han nedsjönk.
Festligt Gubben var klädd i sprecklig ylletygssjaka;
Ofvan hans klara glasögon, på hans silfrade lockar,
Öfver postillan låg gridelina mössan af sammet,
Sirad med räfskinsbräm och med tofs af gyllene fransar.

- Ty det nu var den sjuttionde födelsedagen
 Af hans lyckliga lif. Hans enda Son Zacharias,
 Hvilken som barn på en pall predikade och utaf Pastorn
 Utsedd för Kyrkan blef, efter genomtråkade studier
20. I Latinskolan och vid den dyra Akademien,
 Nu enhällig kallelse fått såsom Pastor i Merliz,
 Och helt nyligen gift sig med Företrädarens Dotter.
 Sonen hade med posten förut, att förherrliga festen,
 Finaste tobak och stärkande vin sändt dit i en låda,
 Jemte skriftliga löftet, att sjelf med sin älskade Hustru —
 Om ej vägarne djup eller snöfall hindrade färdan —
 Säkert komma till Stolp, att Fadrens högtid bevista
 Och ta emot hans välsignelse och den vördade Modrens.
 Gubben hade en rhenvinsbutelj till middagen öppnat
30. Och i en klingande välgångsskål stämt in med sin Gumma
 För sin Son Zacharias och Sonhustrun, hvilken de hjertligt
 Längtade att få se, och som Dotter utaf dem var kallad —
 Snart ock Mor. Ack, hvad fröjd skulle fås vid Barnbarnets
 vagga!
- Mycket de språkade om sina dagars smärtor och fröjder,
 Och huru allting blir i behaglig ålderdom upplöst:
 »Allt, då viljan är god och förtröstan ihärdig, lyckas.
 »Sjelfve vi erfarit det, min Vän! Så ock Zacharias!
 »Jag har ju alltid sagt, när du grät: Min Gumma, var tålig!
 »Bed och förtrösta! Ju större nöd, ju närmare räddning.
40. »Början är alltid svår. Den, som tryggt går fram, hinner
 målet.»
- Gubbens liflighet steg, och han repade upp ur postillan,
 Huru vår Fader foglarna när och liljorna kläder.

Dock det doftande gamla vin, som upprymt hans sinnen,
Slutligt förmådde att sänka dem ned i den djupaste domning.

Gumman hade sorgfälligt prydt det trefliga rummet, —
Der, efter skolmödor, hvilades ut, och der man emottog
Gubbens Förmän, Församlingens Prest och Herrgårdsförval-
tarn, —

Skurat och fejat och finare sand strött ut öfver golfvet,
Rena gardiner hängtt upp öfver fenstren och öfver alkoven,

50. Ekfällbordet betäckt med den rödblommiga duken,
Och dammat af blomkrukorna i det sydliga fenstret,
Med rosknoppar och löfkojor och spansk peppar och guldack,
Äfvensom den af majliljor fyllda korg på kaminen.
Skurade tennfat och talrikar såg man blänka från hyllan;
Krukor, ett par från Stettin, blåblommiga, hängde på pinnar;
Messingsfyrfat, kafvel och våg, och den sirliga alnen,
Som var gjord utaf valnötsträd. Men det gröna klaveret,
Hvilket af Gubben var stämdt och till alla delar besträngadt,
Stod der med bildsiradt lock och prålade; under var fästad

60. En pedal; på notställarn låg en öppnad choralbok.
Äfven ekskåpet med sina englahufvu'n och snäckor,
Fötter i form af skruf och nyckelskyltar af messing —
Hennes saliga Mor, Klockarenkan, till brudgåfva köpt det —
Hade hon dammat af och med glänsande vax öfverbonat.
Öfverst på kanten stodo en hund och ett lekande lejon,
Båda af gips, med flere slags bilder slipade dricksglas,
Två thekannor af tenn och porslins-thekoppar och äpplen.

När hon Gubben förnam, hur han hvilade ut i sin slummer,
Reste Gumman sig upp från sin säfbesnörade spinnrock,

70. Trippade långsamt och lättfotadt på den knarrande sanden
Fram till vägguret och upphängde slaglodets snöre

På en spik, att ej Gubben blef väckt af klockan och göken.
 Nu hon tittade ut och såg snöflingor på fenstren,
 Hörde en ostlig vind i de kala askträden brusa,
 Hvilken på ladtaket blåste bort spår efter hoppande kråkor,
 Länge, med uppsynen mörk, och med skakade händer och
 hufvud,

Stod hon i grubbel försänkt och hviskade fram hvad hon tänkte:
 »Herre Gud, hur det stormar och snön i drivvor sig hopar!
 »Stackars den, som nu reser och långt har att herrberget
 hinna!

80. »Den ock, som, Hustru och Barn att värma, söker sig brännslé,
 »Hungrig ofta och trasigt klädd! I så hiskeligt väder
 »Kör ej den ut sin hund, som förbarmar sig öfver djuren.
 »Likväl kommer min Son, att sin Faders högtid bevista.
 »Hvad han ville, det gjorde han ren som barn, Hur mitt
 hjerta

»Högst besynnerligt slår! Och se, hur på bordsfoten katten
 »Spinner, slickar sin tass och nacken och murrhåren putsar!
 »Främmande Folk betyder ju det, efter åldriga märken?
 Sad, och till spegeln hon gick, att sin mössa sätta i ordning,
 Rubbad af Gubben, då sin tvist med en kyss de förlikte;

90. Ty för en Dotterdotter han drack, men hon för en Sonson.
 »För sin högtidsmössa ej Frun behöfver att skämmas!»
 Tänkte hon inom sig och skrattade sjelf åt sin dårskap.

Bredvid den slumrande Tamm, på andra ändan af bordet,
 Bredde hon ut en drällsduk, fin och väl fasonerad,
 Ställde koppar i ordning derpå med darrande händer;
 Bleckdosan ock, försedd med stora bitar af säcker,
 Hon ur skåpet tog fram och fläktade bort alla flugor,
 Som för smällan dess Man förskonat, till sällskap för vintren;

Äfven från hyllan hon tog två porslinspipor med sina rörskaff,
100. Gröna och röda, och tobak hon på en tenntalrik lade.

När hon derinne allting beredt att emottaga Barnen,
Gick hon försigtigt ut, så att knarrning från klinkan ej hördes.
Ur pigkammarn derpå, halföppnande dörren, hon ropte
Den vid sin rock, med flit, arbetande Pigan Maria,
Som från en nystfot spolade af det hasplade garnet,
Fort, af Väfvarn dertill och af äregirighet manad.
Hest var ropet; i hast det snurrande hjulet blef stannadt:

»Flinkt, Mari, skrapa ut ur ugnen de glödande kolen,

»Lägg dem i spiseln vid murn, att sidorummet blir uppvärmdt,

110. »Och, att jag hastigt — mer stark då blir smaken — får
bränna mitt kaffe,

»Lägg på elden torrved och torf, och blanda med bokved,

»Utan buller, att ej i sin slummer Pappa må störas!

»När allt sjunkit i glöd, lägg i den knöliga klossen,

»Som kan brinna i natt och mildra den häftiga kölden!

»Sjuttioåringar älska ej den; om sommarn de trifvas

»Gerna i solbaddet och vid varma kaminen om vintren.

»Barnen behöfva väl ock att värmas upp, när de anländt.»

Fruns befallning lydde Mari och vid utgången sade:

»Kalla östan är skarp; den i storm lustreser, är oklok;

120. »Endast ett lifligt Par, såsom vårt, håller ut under kylan.

»Upvärmd dryck jag i dag har gifvit åt kalvar och mjölkkor;

»Och lagt värmande strö i båsen. Skönan och Blomman

»Drönte vid hon och slickade handen och låto mig klå sig.»

Sad; och så snart hon fått ut de glödgande kolen ur ugnen,

Skyndsamt gör hon upp eld och blåser upp den med pusten,

Hostar, med klagan på rök, och de våta ögonen torkar.

Ifrig Gumman vid spiseln stod och skakade kaffet

Öfver elden i brännaren och rörde om med en träsked.

Bönorna med ett sprak utsvevade och blefvo bruna,

130. Gålvo ifrån sig en rök, som fyllde köket och förstu'n.

Se, nu tog Gumman ned sin qvarn ifrån hyllan på muren,

Hällde bönor deri, och den mellan knäen hon ställde,

Fasthöll med venstra hand och svängde vefven med högra;

Bönor, som hoppade ut, hushållsaktigt hon inlade åter

Och på ett gråpapper bredde ut det grofmalda kaffet.

Plötsligt hon stannade nu i sitt omlopp den rasslande qvarnen,

Och till Mari, som tilltöppte ugnen, hon gaf sin befallning:

»Skynda, Mari, stäng i bagarstu'n in den vaksamma hunden,

»Att ej, då slädan är här, af skällandet Pappa blir uppväckt!

140. »Tänker ock Thom på karporna för vår Son och Herr Pastorn,

»Som gör oss äran till qvällen, hans älsklingsrätt utaf gammalt?

»Före mörkningen bör det ske; ty den kinkiga Fiskarn

»Annars till sumpen ej går. Glöm ej att ge honom kassen!

»Torr ved klyfva han bör för gåssteken, som har sin fyllning.

»Gif honom yxan och skynda på'n! I förbigången uppstig

»Till dufslaget och efterse, om slädan ej nalkas!»

Knappt var det sagdt, så sprang Mari, den flitiga Pigan,

Tog från den sotiga murn båd yxan och maskade kassen,

Lockade snälla Monark till bagarstugan med skorpor,

150. Långt i trädgården ned, och fängelset tillslöt med regel.

Doggen i början ref och tjöt, men så snart han fick känna

Lukt af det färska och varma bröd, man för högtiden bakat,

Han på ugnen hoppade upp och lad sig att sofva.

Hon sprang till ladan, der Husdrängen Thom arbetade flitigt

Och skar hackelse, ty han frös; fort hon sad det befaldt var:

»Ved för gåssteken klyf och hämta karpar i kassen,

»Thom, inan mörkningen sker; ty annars den kinkiga Fiskarn

»Ej till karpsumpen går, fast det är för vår Son och Herr
Pastorn!»

Derpå svarande, Thom satt hackelsekistan åt sidan:

160. »Ved och karp skall du få, Mari, långt förr, än behöfves.

»Om på en sådan dag vår Fiskare kinkigt betar sig,

»Jag drifver ut hans kink, och genast är karpsumpen öppnad.»

Så den raska Drängen; och hon genom snön vände åter,
Steg till dufslaget upp och, blåsande, ref sina händer,
Dem under förklädet stack och skubbade starkt sina axlar.

Då hon med skarpare blick, igenom det yrande snömoln,
Forskade, se, då kom något, hvilket såg ut som en släda,
Som utför backen till Byn framklingade. Hastigt på stegen
Klef hon ned och sade sin idoga Fru hvad hon skådat,

170. Hvilken höll på att skumma kaffebrädd för festen:

»Det tycks komma en släda; jag vet ej visst, men jag tror det.»

Så Mari; den förskräckta Fruen då tappade skeden;

Darrande blefvo dess knän; och hon sprang med klappande
hjerta,

Andtruten; i sitt hastiga lopp hon tappade toffeln.

Sprang så den andra till dörrn och öppnade. Närmre och
närmre

Klingandet kom, och klatsch af piskan, och hästarnes trampning.

Nu, nu körde man in de raska hästar på gården,

Prydligt selade på; och slädan, med framsätet halftäckt,

Höll framför dörrn, vid de svett- och snötäckte springarnes
frustning.

180. Gumman skrek: »Välkomne!» Och straxt: »Barn, varen
välkomne!

»Lefven J än?» Hon sin hand till det sköna framsätet räckte:

»Lefver min Dotter ännu i den skarpa östan?» Af Barnen

Fick hon då råd att skona sig sjelf. »Barn», sad hon, ej
bryn er!

»Huset för stormen ger värn. Jag hör ju till forntidens
Jernslägt;

»Då stengammal städse man blef och föraktade vädret;

»Men det yngre Släktet är klenf och undviker luftdrag.»

Sad och sin Son, som ur slädan sprang, omfamnade hjertligt,

Hjelpste sin Dotter sen utur den björnraggiga slädfälln,

Smekte henne med kyss och ömhetsbetygande klappning,

190. Ledde dem båda, till venster sin Son och till höger sin Dotter,

Fort in i huset; om åkdonet fick sen Folket bestyra.

»Men hvar har jag min Far? På sin födelsedag huru
mår han?»

Frågade Sonen. Och Gumman straxt med en vink honom
afbröt.

»Tyst! Han sitter ännu i sin middagsslummer i ländstoln.

»Låt honom med en barnslig kyss af din Hustru bli uppväckt!

»Då det sannas, att Gud i sömnen de sina välsignar.»

Sade och ledde dem in helt tyst i den skurade skolsaln,

Full af stolar och bord, skrifttyg och besiffrade taflor;

Der hängdes upp på pinnar den nordiska vinterbeklädnad,

200. Kapprock, af snöflingor hvit, och Dottrens beundrade lifpels,

Också det ansigtet skyddande flor och dess halsduk af siden.

Och hon med tårar dem slöt i sin famn, sen de pelsarne aflagt:

»Dotter och Son, välkomne! Än en gång hjertligt välkomne!

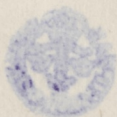
»J, vår ålderdomsfröjd, i egen fröjd skolen åldras,

»Alltid i samdräktens frid, med de växande Barnen omkring er!

»Nu må min blick slockna ut, sen i embetsdräkten jag sett dig,

»Son, och dig, med honom förent, du blommande hjertblad!

»Stackars Barn, hur ditt ansigte är af östvinden rodnadt!

»O, du min själafröjd! Ty jag kallar dig Du, som du bedt
mig. —

210. »Nu der i rummet är varmt, och kaffet skall genast bli färdigt.»

Armarna smög omkring hennes hals den smekande Dottren:

»Mor, jag ock kallar dig Du, som min egen, hvilken mig födde!

»Så, enligt Bibeln, det skett, då hjerta och tunga förentes.

»Ty du födt och uppfostrat din präktiga Son Zacharias,

»Som båd till kropp och själ, som han säger, liknar sin Fader.

»Mamma, jag håller dig kär! Godt Barn jag äfven vill vara.

»Muntert hjerta och liflig hy, det har jag beständigt,

»Äfven då östan ej blåst. Min Pappa sade mig ofta,

»Klappande kinden, att jag af helsa blott skulle sjukna.»

220. Derpå Sonen föll in och sad om sin Hustru till Modren:

»Tro henne på dess ord! Så fin och spenslig hon står der,

»Är hon med lif och själ af forntidens ädlaste Slägte.

»Bara hon ej hos min Far, i dess hjerta, slår Mamma ur

brädet!

»Kom nu och gif din hjertliga kyss till födslodagsgåfva!»

Skalkaktigt log dervid och sad den förträffliga Hustrun:

»Icke till födslodagsgåfva! Men jag har i kofferten medfört

»Något, till Pappas lust och Mammans, utan din vettskap.»

Sade och fattade Mamma i hand; den förande Modren

Öppnade sagta dörrn och lät Barnen ingå i rummet.

230. Men nu den unga Frun, med ett glädtigt och kärleksfullt anlet,

Smög sig förut och gaf Gubben en kyss. Med förundrade ögon

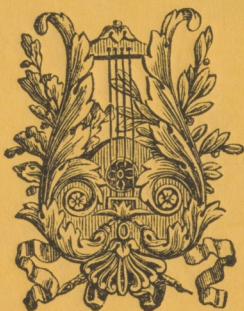
Såg han upp och tog mot och gaf de ömmaste famntag.

Uppsala universitetsbibliotek

16000003085770

Pris 16 sk. b:ko.

ADRIANUS

AF

P.

W

H

S

I

A

M

D.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

